

HABANA
ESPACIOS
CREATIVOS

CDPC / CURTAINS DOWN - POPART CONSPIRACY

Biennalen i Havanna 2022 / Bienal de la Habana 2022	3
19032022-30042022 Virtuellt utställning / 19032022-30042022 Exposición virtual	4
"Vila i Frid" 2020	6
"Descanse en paz" 2020	10
Año 1030 / År 1030	13
Lo que el otro siente / Vad den andre känner	19
Latiendo en la piel del otro / Att vara hjärtslaget i den andres hud	21
Verk beskrivning / Descripción de obras	23
CDPC - Deltagare / Participantes - SWE / CUBA	28
CDPC - Tidigare Utställningar / Exposiciones anteriores	29
CDPC - Artiklar och kritiker texter / Artículos y textos críticos	30
<i>Minnets Konspiration?</i>	<i>30</i>
<i>Det är berättelser om våra liv som ryms i allt det bortglömda bråtet</i>	<i>32</i>

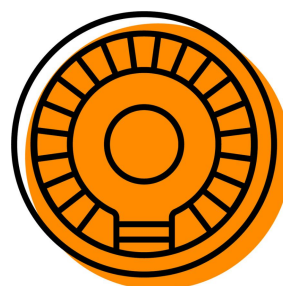
Biennalen i Havanna 2022 / Bienal de la Habana 2022

19032022 - Videopresentation - Virtuellt Artist Talk - Performans "Hosta 2022"

19032022 - Presentación Video - Artist Talk Virtual . Performance "Tos 2022"

**Inbjudna av Biennalen i Havana att presentera
curatingpublicspace arbete med utställning CDPC genom
Video Installation / Artist Talk / Performance
på samtidskonstgalleriet Habana Espacios Creativos med stöd
av La Oficina de el Historiador de la Ciudad de la Habana.**

Auspiciados por La Bienal de la Habana y La Oficina del Historiador de la Habana, se presenta el trabajo de curatingpublicspace con la exposición CDPC con una Presentación Audiovisual / Artist Talk / Performance en la galería de arte contemporáneo Habana Espacios Creativos.

**HABANA
ESPACIOS
CREATIVOS**

19032022-30042022 **Virtuell utställning** / 19032022-30042022 **Exposición virtual**

Virtuell Performance / **Performance Virtual**

"Vi förlorade någonting mer än ett liv ~~den dagen~~ den stunden" 2020

"Perdimos algo mas que una vida ese ~~día~~ en ese momento" 2020

Innan gardinerna går ner, några ord till besökaren. I tankens mjuka moln, i sökandet efter ro, i sorgen bortom oron, i frågan om vart lugnet som en gång fanns i Sverige tog vägen; föddes en läkande mening ur vårt minne. *"Vi förlorade något mer än ett liv ~~den dagen~~ den stunden"*. Gardinerna gick ner och mordet på Olof Palme ekade i våra sinnen. Mordet på Anna Lindh påminde om att vi aldrig läkt såren. Ur orden växte Curtains Down - Popart Conspiracy fram. Ett icke tidsbeständiga Minnesmärke för den Svenska Folksjälen.

Popart / Populusartem / Folkkonst

CDPC

Curtains Down - Popart Conspiracy

04122020 - 15012021 i.ndustri Galeriet/ Alta - Malmö

19032022 Performance, Galería Espacios Creativos - Biennalen i Havanna 2022

19032022-30042022 Virtuellt Utställning - Biennalen i Havanna 2022

”Vila i Frid” 2020

Jonatan Habib Engqvist och Demos Unknown

Jag fick något mer ~~den dagen~~ den stunden. En rädsla som tidigare inte funnits i mitt liv som svensk. Tomhet och sorg var nu ibland oss. Vi fick något mer ~~den dagen~~ den stunden. Var detta vårt nya vi? Den del som vi delar med andra, hade plötsligt byts ut, relation hade förändrats. Den självklarhet, som burit mig genom livet, att vara svensk med allt som det innebär, i vårt land och världen, hade ryckts bort. Var vi nu mer del av världen? Den värld där man finner rädsla överallt. Det var inte politiken eller ledarna som byggt det vi förlorade. Det vet jag bara för att dess representanter i dagens Sverige varken lyckas göra politik eller leda. Men jag ser att vi vägrar. Vi vägrar lämna det vi förlorat och se att det som vi förlorat inte längre finns kvar. Som en förlorad mor en förlorad far, som man ser sitta vid frukostbordet även om de inte finns kvar, som man hör skratta även om deras röster redan tystnat. Vi vägrar bära smärtan och därför minns vi inte det vi förlorade ~~den dagen~~ den stunden. Det vi borde minnas med en sorg som fyller våra hjärtan av lycka och minnen som får en att le, medan tårarna rinner. Blev istället en tom blick, som länge skulle få vänta innan den vågade möta andras förlorade blickar igen. Den goda sorgen är en sorg som läker, som lämnar hoppfulla spår i läkande sår. Av att få se våra äldre få gå i vila efter att levt ett fullt och rikt liv nära oss och ett fridsamt slut vid vår sida.

Neonljusets reflexer i den blöta asfalten. Jag minns dem fast jag aldrig såg dem. Och rulltrappan på Nordiska Kompaniet, en plats där jag aldrig handlar, kommer för evigt förknippas med denna sorg som inte är min. Som är vår. Den fredliga utopins slut och naiviteten som dog ~~den dagen~~ den stunden. En ny värld, där egots politik och dess heliga ledare Jag, utförde meningslöst våld mot det som en gång var ett vi. Ett våld som inte var politiskt betingat men vars politiska konsekvenser vi lever alltsedan ~~den dagen~~ den stunden, vi blev jag. I utlandet kände de Olof Palme och Zlatan. Justitiemordet och fotbollskungen. När Obama besökte Sverige 2013 svetsade de igen vartenda brunnslöck på Skeppsbron och Hamngatan. Grand Hotell spärrades av. Den bästa vinlistan i staden var säkrad. Han kunde nog se NK klockan snurra från sitt fönster, medan dropparna rann över fönsterglasat.

Genom livet har jag vid fåtal tillfällen sett folkets sorg beröra alla. Två utanför vårt lands gränser. Estonia och Tsunamin, som lämnade oss tysta i hopp om en leende återkomst som inte kom.

Och två händelser inom rikets gränser, som slog ner som en blixtnad i alla hem. Natten då Olof Palme slutade existera. Något jag som barn bara kunde förstå genom att se det i mina föräldrarnas tårfyllda ögon. Två människor som inte skulle gett Olof någon röst om de vore val och hellre ville att andra skulle leda. De kunde inte annat än att sörja det som de inte visste de/vi hade förlorat, ~~den dagen~~ den stunden. Ett obehandlat sår som skulle förlora vår gemensamma själ i misstron mot andra, till och med våra grannar. Den andra inrikes händelsen som skakade om, var mordet på Anna Lindh. Den dagen såg jag i andras ögon likt i mina hur en tidigare sorg och rädsla som vi trodde var läkt kom tillbaka. Ett oläkt sår öppnades igen i minnet och själen, den svenska själen blödde igen. Och vi blev ännu en gång mer del av världen. Ju närmare vi kom världen ju längre ifrån kom vi från varandra, för vi fick något mer ~~den dagen~~ den stunden. Vi blev rädda och misstänksamma och en självuppfyllande profetia rådde nästan hela riket runt, senast igår.

Alldeles i början efter dödsfallet pendlar känslorna mellan smärtfylld insikt och en känsla av överklighet – och stundtals känns allt som vanligt. Det tar tid att fullt ut förstå konsekvenserna av förlusten. Det är smärtsamt att konfronteras med insikten att den som är död inte kommer tillbaka och att hantera alla reaktioner, tankar och känslor som uppstår. Förlusten kan innebära en framtid av förlorade förhoppningar och drömmar. Även om det i stunden kändes som om smärtan inte skulle gå över, vände vi oss vid den nya situationen. Sorgen går aldrig över men förändras över tid och blir mindre smärtsam, inte lika stark. Vi fick något mer ~~den dagen~~ den stunden. Vi skulle bli del av något större, sa hon. Det var fyra dagar kvar till folkomröstningen om införandet av den europeiska valutan i Sverige. Hon köpte en tröja och hamnade på Karolinska sjukhuset där hon avled dagen därpå. Den 11 september klockan 09:13 gick TT ut med nyheten: "*Utrikesminister Anna Lindh har avlidit av de skador hon ådrog sig vid gårdagens knivöverfall i Stockholm*". Strax efter mordet knivmördades en femårig flicka av en patient från psykiatriska avdelningen på Arvika sjukhus. Gärningsmannen hade kort efter att han fått höra om mordet på Lindh, begett sig till daghemmet Gategården. Han överföll flickan när hon med kamrater och förskolepersonal var på väg in i byggnaden. Fick vi något mer den stunden, eller hade vi redan förlorat allt, för att aldrig få vila i frid?

Pd: I juni 2020, meddelade Chefsåklagare Krister Petersson att rättsmålet

Olof av avklarat. Likt dem som förlorat sina kära i Tsunamin och på Estonia stod vi alla utan möjligheten att läka våra gemensamma sår. I vänta på att få tillbaka något vi förlorat men knappt kunde komma ihåg att vi haft. Kort efter detta tog Curatingpublicspace beslut att göra ett temporärt vandrande minnesmärke för att försöka läka det vi visste att vi hade förlorat.

Folksjälen.

* * * * *

Antes de que bajen las cortinas, unas palabras para el espectador. En la nube suave de los pensamientos, en la búsqueda dentro de el dolor mas allá de la inquietud, en la pregunta ¿a dónde se había ido la tranquilidad que una vez regía en Suecia?; nació una frase curadora desde nuestra memoria. *“Perdimos algo mas que una vida ~~ese día~~ en ese momento”*. Las cortinas bajaron y el asesinato de Olof Palme hacía eco en nuestro interior. El asesinato de Anna Lindh nos recordaba que nunca curamos las heridas. Curtains Down - Popart Conspiracy nació de esas palabras. Un Memorial no permanente para el Alma Popular Sueca.

Popart / Populus Artem / Arte del pueblo

CDPC

Cortinas abajo - Popart Conspiracy

04122020 - 15012021 i.ndustri Galeriet/ Alta - Malmö

19032022 Performance, Galería Espacios Creativos - Bienal de la Habana 2022

19032022-30042022 Exposición virtual - para la Bienal de la Habana 2022

Jonatan Habib Engqvist & Demos Unknown

Recibí algo más ~~ese día~~ en ese momento. Un miedo que no había existido anteriormente en mi vida como sueco. El vacío y el dolor estaban ahora entre nosotros. Recibimos algo más ~~ese día~~ en ese momento. ¿Era esto nuestro nuevo nosotros? La parte que compartimos con los demás, de repente había sido reemplazada, la relación había cambiado. La obviedad que me ha llevado por la vida, ser sueco con todo lo que significa, en nuestro país y en el mundo, había sido arrancada. ¿Éramos ahora más parte del mundo? El mundo donde encuentras miedo en todas partes. No fue la política ni los líderes quienes construyeron lo que perdimos. Lo sé solo porque sus representantes en la Suecia de hoy no logran hacer política ni liderar. Pero veo que nos negamos. Nos negamos a dejar lo que hemos perdido y ver que lo perdido ya no existe. Como una madre perdida, un padre perdido, a quien ves sentado en la mesa del desayuno incluso cuando ya no están mas, a quien escuchas reír en tu mente incluso si sus voces ya han sido silenciadas. Nos negamos a soportar el dolor y por eso no recordamos lo que perdimos ~~ese día~~ en ese momento. Aquello que debemos recordar con un dolor que llena de alegría nuestro corazón. Recuerdos que traen una sonrisa mientras caen las lágrimas. Se convirtió en cambio en una mirada vacía, que tendría que esperar mucho tiempo antes de atreverse a nuevamente encontrarse con la mirada perdida de los demás. El buen dolor es un dolor que cura, que deja huellas esperanzadoras en las heridas mientras curan. Como ver a nuestros mayores descansar después de vivir una vida plena y rica cerca de nosotros y un final pacífico a nuestro lado.

Los reflejos de la luz de neón en el asfalto mojado. Los recuerdo aunque nunca los vi. Y la escalera mecánica de Nordiska Kompaniet, un lugar donde nunca compro, siempre estará asociada con este dolor que no es mío. Que es nuestro. El fin de la utopía pacífica y la ingenuidad que murió ~~ese día~~ en ese momento. Un mundo nuevo, donde la política del ego y su santo líder Yo, cometió una violencia sin sentido contra lo que alguna vez fue un Nosotros. Una violencia que no estuvo condicionada políticamente pero cuyas consecuencias políticas hemos estado viviendo desde el día en que ese momento, convirtió Nosotros en Yo. En el extranjero, conocían a Olof Palme y Zlatan. El asesinato del primer ministro y el rey del fútbol. Cuando Obama visitó Suecia en 2013, soldaron todas las tapas de alcantarilla de Skeppsbron y Hamngatan. El Grand Hotel estaba cerrado para nosotros. La mejor carta de vinos de la ciudad

estaba asegurada. Probablemente pudo ver el reloj de NK girando mientras las gotas corrían sobre el cristal de la ventana.

A lo largo de mi vida, en algunas ocasiones he visto un dolor que afecta a todos Nosotros. Dos fuera de las fronteras de nuestro país. El Naufragio de el buque Estonia y el Tsunami, que nos dejó en silencio con la esperanza de un regreso sonriente que no llegó. Y dos eventos dentro de las fronteras del reino, que cayeron como un relámpago en los hogares de todos. La noche en que Olof Palme dejó de existir. Algo que yo como niño solo podía entender al ver las lagrimas de mis padres. Dos ciudadanos que no le darían un voto a Olof si hubiera elecciones, y que preferirían que otros lideraran. No pudieron sino lamentar lo que no sabían Ellos / Nosotros que habíamos perdido, ~~ese día~~ en ese momento. Una herida sin tratar que perdería nuestra alma común por desconfiar de los demás, incluso de nuestros vecinos. El otro incidente doméstico que sacudió fue el asesinato de Anna Lindh. Ese día reflejó en los ojos de todos un dolor anterior y el miedo que creíamos había sido curado, regresó. El alma del pueblo sueco volvió a sangrar, porque nunca había dejado de sangrar. Y volvimos a formar parte del mundo. Cuanto más nos acercábamos al mundo, más nos alejábamos de nosotros, porque obtuvimos algo más ~~ese día~~ en ese momento. Nos asustamos y sospechamos y una profecía de odio autocumplida reinaba en casi todo el reino, también ayer.

Justo al comienzo después de la muerte, las emociones oscilan entre una visión dolorosa y una sensación de irrealidad, y a veces todo se siente como de costumbre. Se necesita tiempo para comprender completamente las consecuencias de la pérdida. Es doloroso enfrentarse a la comprensión de que el muerto no volverá y lidiar con todas las reacciones, pensamientos y sentimientos que surgen. La pérdida puede significar un futuro de esperanzas y sueños perdidos. Aunque en ese momento parecía que el dolor no desaparecía, nos acostumbramos a la nueva situación. El dolor no desaparece, cambia con el tiempo y se vuelve menos doloroso, no tan fuerte porque es posible que simplemente hayamos aceptado tener dolor. Recibimos algo más ~~ese día~~ en ese momento. Seríamos parte de algo más grande, dijo. Faltaban cuatro días para el referéndum sobre la introducción de la moneda europea en Suecia. Se compró una camiseta y terminó en el Hospital Karolinska donde murió al día siguiente, ~~ese día~~ en ese momento. El 11 de septiembre a las 09:13, TT salió con la noticia: "La ministra de Relaciones Exteriores Anna Lindh ha muerto por las heridas que sufrió en el ataque con cuchillo de ayer en Estocolmo". Poco después del asesinato, una niña de cinco años fue apuñalada por un

paciente de la sala psiquiátrica del Hospital Arvika. Poco después de enterarse del asesinato de Lindh, había ido a la guardería Gategården, agredió a la niña cuando ella, sus amigos y el personal de preescolar se dirigían al edificio. Recibimos algo más ese día en ese momento, o ya habíamos perdido todo, para nunca poder descansar en paz?

Post scriptum: en junio de 2020, el fiscal superior Krister Petersson anunció el caso Olof Palme cerrado. Como aquellos que perdieron a sus seres queridos en el Tsunami y en Estonia, nos quedamos todos sin la oportunidad de curar nuestra herida común, esperando recuperar algo que perdimos pero que apenas podemos recordar haber tenido. Poco después de esta noticia, Curatingpublicspace decidió crear un monumento errante temporal para sanar lo que sabíamos que habíamos perdido. El alma del pueblo.

* * * * *

Año 1030 / År 1030
Giselle Lucía Navarro / Estela Ferrer Raveiro
en colaboración con
Demos Unknown / Danonino / Yasmani Caballero Castro

En medio de la península antigua existió, mucho antes del presente siglo, un territorio regido por la Casa de las Palmeras. Construida en piedra, con grandes ventanales y amplias estancias bañadas de luz. Las ramas de los árboles descansaban sobre la construcción y parecían acariciarla, la vida resurgía en formas sublimes. “El Sabio” contemplaba el paisaje con optimismo, pero sabía que nuevos cambios vendrían con los nuevos tiempos, y los hombres más nobles debían estar preparados para ese momento.

På den uråldriga halvön existerade, långt före det nuvarande seklet, ett territorium styrt av Palmernas Hus. Storslagna salar byggda i sten badade i ljuset från dess grandiosa fönster. Trädgrenar vilade på byggnaden och tycktes smeka den, livet återuppstod i sublima former. Den Vise betraktade landskapet med optimism, men visste att nya förändringar skulle komma med de nya tiderna, och de ädlaste männen borde vara beredda på den stunden.

- ¿Ven ese estanque con plantas de humedal?–les dijo– Así debe de ser nuestra tierra: próspera y colmada de vitalidad. Otros vientos deben llegar a nuestra casa.

- Ser ni dammen med våtmarksväxter? - Sade han till dem. På samma sätt bör vårt land vara: välmående och fullt av vitalitet. Andra vindar behöver nå vårt hus.

El Sabio dio consejos precisos, generó alianzas, incluso fuera de sus fronteras. Por muchos años, sólo buenos días se sucedieron en la Casa de las Palmeras. No todos sus consejeros estaban de acuerdo con sus decisiones, pero sí con sus logros. A pesar de la edad, sus ágiles pasos eran música en los pasillos y los que apenas comenzaban a entender la vida le hacían emboscadas en las esquinas para jugar con su larga túnica. Lo esperaban siempre al regreso de cada ceremonia con un cuenco de pétalos azules. Una tarde se hizo el ocaso y el Sabio no regresó.

Den Vise gav precisa råd, skapade allianser, även utanför rikets gränser. Under många år följde bara goda dagar varandra i Palmernas Hus. Inte alla hans rådgivare instämde i hans beslut, men de beundrade hans prestationer. Trots hans ålder var hans smidiga steg som musik i korridorerna och de som precis börjat få insyn i livet väntade gömda i hörnen för att leka med hans långa kappa. De väntade alltid på honom när han återvände från varje ceremoni, med en skål med blå kronblad. En eftermiddag vid solnedgången återvände inte den Vise hem.

Los niños no entendían la ausencia de sus pasos, de su amplio traje arrastrándose en medio del corredor. Cada casa escribió su dolor en pergaminos que fueron colgados de los balcones. En letras doradas teñidas de rojo podía leerse: *¡Escúchame, soy el pueblo! Soy el que vive dentro de todos los ciudadanos, soy su dolor y alegría, soy el mortero y ellos los ladrillos.*

En las tardes, podían escucharse ciertas canciones, como un murmullo, entre las casas del pueblo.

Barnen förstod inte frånvaron av hans fotspår, av hans släpande långa kapp i korridoren. Varje hus skrev sin smärta på pergament som hängdes från balkongerna. I guldfärgade röda bokstäver kunde man läsa: *Lyssna på mig, jag är folket! Jag är den som bor i alla medborgare, jag är deras smärta och glädje, jag är murbruket och de är tegelstenarna.*

På eftermiddagarna kunde sånger höras, som ett muller, mellan byns hus.

Nos has abandonado, siento apagarse la luz de la nación entera. Las lágrimas de las almas empañan las ventanas. Las almas que has abandonado. Todo sabe a silencio.

Nos hemos cubierto de nieve. Las palmeras han comenzado a marchitarse. Siento que mi cuerpo está seco, un terreno ingrato y baldío.

Perdimos algo más que una vida en ese momento. Tu muerte es el inicio de la caída, de un desplome ladrillo a ladrillo hasta que otra fuerza emerja y tengamos de nuevo esperanza. Hasta que, del primer ladrillo destruido, otro ladrillo surja.

Du har övergivit oss, jag känner att hela nationens ljus slocknar. Själarnas tårar immar igen fönstren. Själarna som du har övergivit. Allt smakar tystnad.

Vi har täckt oss med snö. Palmerna vissnar. Jag känner att min kropp är torr, en otacksam ödemark.

Vi förlorade något mer än ett liv den stunden. Din död är början på fallet, tegelsten för tegelsten kollapsar vi tills en annan kraft dyker upp och ger oss hoppet tillbaka. Tills stunden då, från den första förstörda tegelstenen, en ny tegelsten lyckas återuppstå.

La mujer de cabellos plateados va a suceder al Sabio. Muestra su fuerza de espíritu años después. Su vitalidad se asoma en la mirada limpia, en su frente altiva. Su presencia reaviva la ilusión del pueblo, pero sobre su menuda figura se cierne un trágico destino. La vida abandona su cuerpo sin terminar su tarea. La gran rueda de la historia gira otra vez y desampara a los humildes. Se marcha y nadie logra devolverle el aliento.

Den silverhåriga kvinnan ska efterträda Den Vise. Visar sin andes styrka i årtal efter. Hennes vitalitet visar sig i hennes rena blick och ädla hållning. Hennes närvaro återupplivar folkets illusion, men ett tragiskt öde hänger över hennes nätta figur. Livet lämnar hennes kropp utan att hon avslutat sin uppgift. Historiens stora hjul vänder igen och överger de ödmjuka, de sårbara. Hon ger sig iväg och ingen kan ge henne andetaget tillbaka.

¿Qué es el dolor, buena mujer? Mientras tus ojos palpitan su último mensaje algo me quema. Dime que no sientes estos martillos de la memoria en tu cabeza. Dime que tu cuerpo no está abierto. Dime que esos huecos sangrantes no te pertenecen. He sangrado también. He sangrado cada día después de sentir el olor de tus rajaduras, con el filo de aquel cuchillo también me penetraron. Tenía el calambre de tu arteria entre mis manos.

Vad är smärta, goda kvinna? Medan dina ögon blinkar sitt sista meddelande, bränns det i mig. Säg mig att du inte känner minnenas hammarslag i ditt huvud. Berätta för mig att din kropp inte är öppen. Berätta för mig att de blödande sårn inte tillhör mig. Jag blöder också. Jag blöder varje dag efter att ha känt lukten av dina sår, knivens skarpa blad trängde också in i mig. Jag hade krampen i din artär mellan mina händer.

Estoy cansada, ya no soy una tierra virgen: mi aliento tiene el sabor de la impotencia y sobre mi cuerpo no crece nada. Soy una ciudad malograda. Ya no siento el aire debajo de mis casas. Mi corazón es un trozo de hielo, con el que ni siquiera pude limpiar tu sangre. ¿El azar existe? ¿Por qué tu corazón dejó de latir en el mío? ¿Qué es el dolor? Ya no siento nada, solo esta maldita nulidad y la nieve en mi cabeza, quemando el sol y mis ojos, quemándome.

Jag är trött, jag är inte längre ett jungfruligt land: min andedräkt har smak av vanmakt och inget växer på min kropp. Jag är en förstörd stad. Jag känner inte längre luften under mina hus. Mitt hjärta är en isbit som inte ens förmår rengöra ditt blod. Finns slumpen? Varför slutade ditt hjärta att slå i mitt? Vad är smärta? Jag känner ingenting längre, bara denna förbannade likgiltighet och snön i mitt huvud, som bränner solen och mina ögon, bränner mig.

El azar vuelve a favorecer al lado equivocado, se inclina en contra del progreso ¿Quién te traerá de vuelta ahora? Las palmeras no pueden escapar del luto, como conjuro su halo se descorre. El vacío trepa por los cristales como enredadera. Tupe las arterias de la tierra. Todo se

ralentiza. El Sabio y la buena mujer descansan en terreno sacro. La fría piedra guarda su memoria: el eco de algo mas que una vida. Una bestia muda de piel y espera ser devuelta a su antigua forma, duerme bajo la oscuridad.

Slumpen gynnar fel sida igen, och framstegen raseras. Vem hämtar dig tillbaka nu? Palmerna kan inte fly sorgen, och hans gloria rinner ut som en besvärjelse. Tomheten kryper upp för glaset som en vinranka. Förstoppas jordens artärer. Allt saktar ner. Den Vise och den goda kvinnan vilar på helig mark. Den kalla stenen bär deras minne: ekot från något mer än ett liv. Ett odjur ömsar sitt skin, väntar på att återgå till sin tidigare form och sover täckt av mörkret.

Tengo frío en cada parte, pero mi corazón arde. Soy una estructura deforme. Siento que me estoy convirtiendo en una extraña criatura. Cada vez que me crece un árbol fuerte, cada vez que algo en mi cuerpo es firme, el azar lo guillotina. ¿Será mi maldición el frío? ¿Lo presentes, Sabio? Todavía recuerdo como crecías en mí. El mundo me observa desde las pantallas del futuro, pero no puede saber de mis rajaduras, de este sabor que me enloquece.

Jag fryser i alla mina delar, men mitt hjärta brinner. Jag är en missbildad struktur. Jag känner att jag förvandlas till en underlig varelse. Varje gång ett starkt träd växer ur mig, varje gång någonting i min kropp är fast, halshuggs den av slumpen. Kommer kylan att vara min förbannelse? Känner du det, du Vise? Jag minns fortfarande hur du växte inom mig. Världen tittar på mig genom framtidens skärmar, men de kan inte veta om mina sprickor, om den här smaken som gör mig galen.

Un escritor me dibuja, quiere cambiar mi cuerpo con su pluma, quiere escribir en mí una palabra cierta. Vamos a ignorar su nombre. El azar siempre mutila los nombres. Dejemos que crezca, buena mujer, dejemos que no sea árbol sino palabra. A lo mejor pueda quemar la nieve de mi corazón con sus llamas. Quizás volvamos a ver crecer las palmeras. Quizás el olvido no sea nuestro destino. Quizás dejemos de ser la historia del dolor interminable y dejemos de repetirnos. ¿Hueles esa llama? ¿Y tú, sientes el fuego? ¿Escuchan ese rumor? Hay un calor, puedo sentirlo. Algo ha comenzado a arder.

En författare tecknar mig, vill ändra min kropp med sin penna, vill skriva ett sant ord i mig. Vi kommer att ignorera dennes namn. Slumpen stympar alltid namn. Låt oss låta dem växa, du goda kvinna, låt det inte vara ett träd, utan ord. Kanske kan de bränna snön i mitt hjärta med

sina lågor. Kanske kommer vi att se palmerna växa igen. Kanske är inte glömskan vårt öde. Kanske slutar vi vara historien om oändlig smärta och slutar upprepa oss själva. Känner du doften av lågan? Och du, känner du elden? Hör du det ryktet? Det finns en värme, jag känner det. Något har börjat bränna.

* * * * *

Lo que el otro siente / **Vad den andre känner**

Estela Ferrer Raveiro

La Habana, 15 de octubre de 2020

Suecia en mí es una compilación de tiempos: desde su propia conformación e historias vikingas hasta fenómenos muy contemporáneos como el graffiti. Este proyecto significaba traducir a palabras esa multiplicidad temporal que avivaba mi inquietud desde hacía mucho. Por otro lado, dar cuerpo a un mapa de emociones porque es también la tierra de antiguos y nuevos amigos que han hecho posible esta maravillosa experiencia creativa. En Estocolmo vive una de mis estudiantes, para mi orgullo una de las mejores de su graduación. Emigrada, además, y cuya familia pudo permanecer gracias a las leyes de Palme. Por tanto, es para mí un país geográfico y emocional.

Sverige är för mig en sammansmältning av olika tidsepoker: byggd från vikingahistorier till samtida fenomen som graffiti. Detta projekt innebar att jag översatte till ord den tidsmässiga mångfald som hade drivit min rastlöshet under lång tid. Å andra sidan, förkroppsligar det en karta över känslor eftersom det också är Sverige, landet för gamla och nya vänner som har gjort denna underbara kreativa resa möjlig. En av mina studenter bor i Stockholm, till min stolthet en av de bästa i hennes Klass. Hon emigrerade och hennes familj fick stanna tack vare Palmes initiativ. Därför är det för mig ett geografiskt och emotionellt land.

Lo anecdótico, lo fáctico y lo emotivo estimularon capa a capa de esas letras, de una memoria compartida, fragmentada, pero de algún modo que ya sentía como mía. Como escritora acercarme a un hecho tan importante era una responsabilidad y también una liberación, me alejaba del rol de curador y me sometía a las opiniones de los otros miembros del equipo. Fue enriquecedor. 1030 es la concreción de un tercio de memorias viscerales, íntimas y completamente mágicas y, a la vez, apenas el inicio del cumplimiento de lo que ha sido llamado por los críticos capacidad de asombro, que yo traduzco simplemente como un amasijo de afectos.

Det anekdotiska, det faktiska och det emotionella stimulerade lager för lager av dessa bokstäver, av ett delat minne, fragmenterat, men på något sätt känns det som mitt. Som författare var det ett ansvar och en befrielse att närma mig en sådan viktig händelse, jag gick bort från rollen som kurator och underkastade mig de andra gruppmedlemmarnas åsikter. Det var berikande. 1030

är förverkligandet av en tredjedel av detta visceral, intima och helt magiska minne och på samma gång bar början på uppfyllandet av det som kritiker har kallat förmågan till förvåning, som jag helt enkelt översätter som en massa tillgivenheter/affekter.

* * * * *

Latiendo en la piel del otro / Att vara hjärtslaget i den andres hud

Giselle Lucía Navarro

La Habana, 10 de octubre de 2020

Abordar un hecho tan importante para la historia de Suecia desde la ficción y el monólogo interior, no me hizo sentir una extraña en la tierra del otro, al contrario, me hizo sentir humana. La historia y el arte de un país reflejan siempre la historia de nuestra especie. Otros nombres, idiomas, climas, pero el mismo corazón sensible latiendo ante los mismos sentimientos.

Att ta itu med ett så viktigt faktum för Sveriges historia genom fiktion och en inre monolog fick mig inte att känna mig som en främling i den andras land, tvärtom fick mig att känna mig mänsklig. Ett lands historia och konst speglar alltid vår arts historia. Andra namn, språk, klimat, men samma sensitiva hjärta som slår före samma sentiment.

Un proyecto necesario, con un equipo creativo maravilloso que hizo que el diálogo fluyera y la palabra brotase del alma con total naturalidad. Cuando personas de diversas edades y latitudes se juntan para soñar, el sueño es más exacto y vívido. Como artista y poeta, deseo reflejar esos rostros, inquietudes, dilemas, miedos y sensibilidades del individuo. Siendo mi patria la humanidad, disfruto del acto de desnudarme y vestirme con la piel del otro, y hacer de sus emociones mi oxígeno, de esa forma la palabra jamás se convierte en una estructura apócrifa. Mientras escribía era una muchacha sueca que caminaba por las calles de Estocolmo y el frío se apoderaba de mi cuerpo como una segunda piel. La escritura tiene esas catarsis interiores que nos permiten viajar en el espacio y el tiempo y reencarnar en otros cuerpos extintos.

Ett nödvändigt projekt med ett underbart kreativt team som fick dialogen att flyta och ordet att födas från själen med all naturlighet. När människor i olika åldrar och från breddgrader samlas för att drömma är drömmen mer exakt och levande. Som konstnär och poet vill jag spegla dessa ansikten, bekymmer, dilemman, rädslor och känslor. Eftersom mitt hemland är mänskligheten, njuter jag av att klä av mig och klä mig på den andras hud och göra deras känslor till mitt syre, på detta sätt blir ordet aldrig en apokryf struktur. Medan jag skrev var jag en svensk tjej som gick genom Stockholms gator och kylan tog över min kropp som en andra

hud. Skrivande har den där inre katarsis som gör att vi kan resa i rum och tid och reinkarneras i andra utdöda kroppar.

Esta obra no es un reflejo, una interrogante o un retrato sesgado del pasado, es una búsqueda, la inagotable búsqueda de la belleza, que no es más que el gesto de la ternura en un corazón que ha encontrado paz.

Detta verk är inte en spegling, en fråga eller ett skevt porträtt av det förflutna, det är en sökning, det outtömliga sökandet efter skönhet, som inte är något annat än en ömhet i ett hjärta som har funnit frid.

* * * * *

Folksjälfontänen, mixed media 2020. 70 x 180. Vinfontän. Demos Unknown: Real Brothers Three; XYZ, ZXY, YXZ, Estela Ferrer Raveiro, Giselle Lucía Navarro, Rodrigo García Ameneiro, MaPle, aLias, bruZ.

Fuente del alma popular 2020. 70 x 180. Fuente de vino. Demos Unknown: Real Brothers Three, XYZ, ZXY, YXZ, Estela Ferrer Raveiro, Giselle Lucía Navarro, Rodrigo García Ameneiro, MaPle, aLias, bruZ.

Fontänen är ett Minnesverk för den svenska folksjälén. Björken i botten talar om den nordiska naturen. Radiatorerna som inte värmer, om kylan i den svenska folksjälén. Den hexagoniska skålen av rostfritt stål talar om den svenska industrin som byggt landet och gett det möjlighet att vara öppet och solidariskt med omvärlden. Lampan lyser upp texten, belyser historien. Vinet som cirkulerar genom hela fontänen och kommer ut ur den droppformade svart eken och rinner över orden i 1030, blir en helande brygd, som bär hela den svenska historien och folksjälén i sina droppar. När man skålar tillsammans för det som man förlorat kanske man kan läka och värmen i själens återigen strålar.

La fuente es una obra Memorial a el alma popular sueca. El abedul connota a la naturaleza de el nórdica. Los radiadores que ya no da mas calor hace memoria a una calidez que se perdió en el alma popular. La fuente hexagonal de acero inoxidable, habla de la industria nacional, que construyo el país y le dio la oportunidad de ser abierto y generoso con el mundo a su alrededor. La lámpara ilumina el texto y da luz a la historia. El vino que circula en las entrañas de la fuente y sale del la gota de roble negro, fluye por enzima de las palabras de el libro 1030, se transforma en un elixir sanador, que lleva la historia sueca y el alma popular en sus gotas. Cuando uno hace un brindis en conjunto por lo que uno ya perdió pude ser que uno sane y el calor en el alma popular vuelva a radiar.

Fontänen består av följande konstverk.

La Fuente esta compuesta de las siguientes obras.

Björktårta 2020, Björk. Real Brothers Three

Torta de Abedul 2020, Abedul, Real Brothers Three

F.d. värme 2020, piedestal av folkhemsradiatorer. Real Brothers Three & Demos Unknown

Calor del pasado 2020, pedestal de radiador de la reforma de vivienda. Real Brothers Three & Demos Unknown

Svenskt Stål 2020, skål i rostfritt stål. Real Brothers Three & Demos Unknown

Acero Sueco 2020, fuente de acero inoxidable. Real Brothers Three & Demos Unknown

Institutionell glaslampan 196?, Readymade

Lámpara institucional 196?, Objeto encontrado

1030, Orden renar blodet 2020. Estela Ferrer Raveiro & Giselle Lucía Navarro

1030, Las palabras purifican la sangre 2020. Estela Ferrer Raveiro & Giselle Lucía Navarro

Bokskulptur. Bok, epoxi. Demos Unknown, Real Brothers Three & aLias.

Escultura de libro. Libro y epoxi. Demos Unknown, Real Brothers Three & aLias.

En droppe av Kungens träd 2020, Svart ek. Real Brothers Three & Demos Unknown

Una gota de el árbol del rey 2020, Roble negro. Real Brothers Three & Demos Unknown

Tystnad tack. Popart Tutorial 2020, Video. bruZ & Demos Unknown

Silencio por favor. Tutorial Popart 2020, Video. bruZ & Demos Unknown

Slutet 2020. Symfonisk komposition. Rodrigo García Ameneiro

El Fin 2020. Composición sinfónica. Rodrigo García Ameneiro

Andra slutet 2020, Elektronisk remix av Slutet 2020. MaPle

El Segundo Fin 2020. Remix electrónico de el Fin 2020. MaPle

POPART Målningar / Pinturas POPART

Olof Fridans 2020, svart/vit 80 x 195, akryl på Ikea gardin Fridans. Icke tidsbeständiga. Demos Unknown

Olof Fridans (Baile libre) 2020, negro/blanco, 80 x 195 acrílico sobre cortina de IKEA Fridans. No duradera en el tiempo. Demos Unknown

Anna Fridans 2020 svart/vit 80 x 195, akryl på Ikea gardin, Fridans. Icke tidsbeständiga. Demos Unknown

Anna Fridans (Baile libre) 2020, negro/blanco, 80 x 195 acrílico sobre cortina de IKEA Fridans. No duradera en el tiempo. Demos Unknown

Olof Fridans 2020 blågul, Naiv Popart 160 x 195 akryl på IKEA gardin Fridans. Icke tidsbeständiga. Demos Unknown

Olof Fridans (Baile libre) 2020 azul/amarillo, Popart Infantil, 160 x 195 acrílico sobre cortina de IKEA Fridans. No duradera en el tiempo. Demos Unknown

"Flugan 1, 2" 2020 Drönarvideo. Silicone Coyote

"La Mosca 1, 2" 2020 Video drone. Silicone Coyote

Foto Malmö 2020/ Fotos Malmö 2020. Silicone Coyote & Demos Unknown

Performance Malmö 2020:

"Vi förlorade någonting mer än ett liv ~~den dagen~~ den stunden" 2020

"Perdimos algo mas que una vida ~~ese día~~ en ese momento" 2020

Demos Unknown, XYZ, ZXY, YXZ (RBT), Syntax Error.

Performance Biennial de la Habana 2022:

"Hosta"/"Vi förlorade någonting mer än ett liv ~~den dagen~~ den stunden" 2022

"Tos" / "Perdimos algo mas que una vida ~~ese día~~ en ese momento" 2022

Demos Unknown, MaPle, Rodrigo Garcia Ameneiro, Olga María Quintana Echenique, Melissa Sánchez Mora, Giselle Lucía Navarro, Estela Ferrer Raveiro

CDPC - Deltagare / Participantes - **SWE** / CUBA

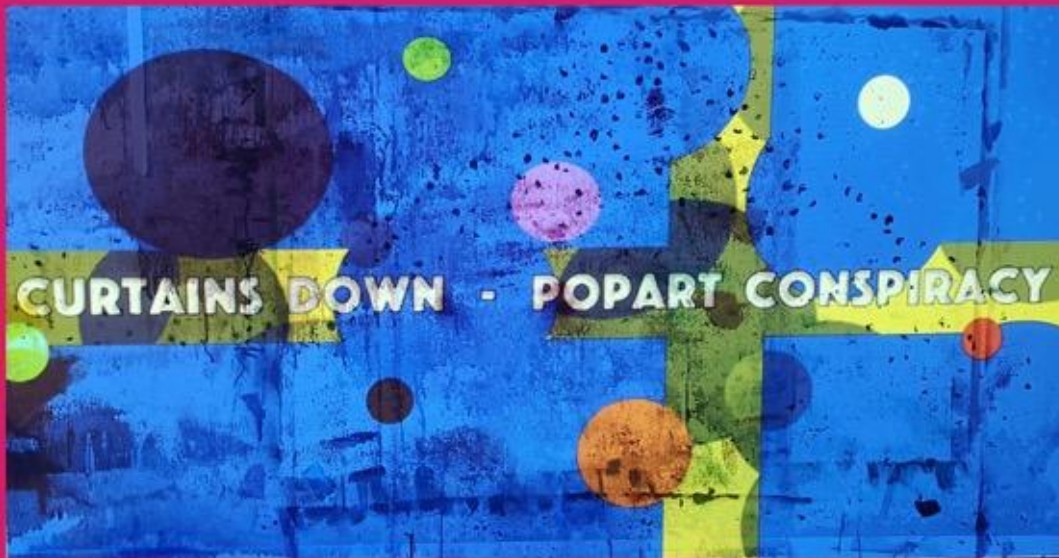
Curatingpublicspace

Demos Unknown, XYZ, ZXY, YXZ (RBT),
bruZ, MaPle, Silicone Coyote, aLias,
Danonimo, Experanza, Syntax Error.

I samarbete med / En colaboración con

Jonatan Habib Engqvist,
Giselle Lucía Navarro,
Estela Ferrer Raveiro,
Rodrigo Garcia Ameneiro,
Yasmani Castro Caballero
Melissa Sánchez Mora
Olga María Quintana Echenique

**CURTAINS DOWN - POPART CONSPIRACY
IS A COLLABORATION BETWEEN
CURATINGPUPUBLICSPACE
ALTA/I.NDUSTRI GALLERIET/JENIN GRILL KONSTHALL**

**POPENING: 04 DECEMBER 2019 - PROLONGED TO JANUARY 15, 2020
ALTA - CELSIUSGATAN 40, MALMOE**

&

VIRTUAL POPENING: 28 FEBRUARY 2020

***i .ndustri
Galleriet***

Minnets konspiration?

Sara Rossling

Den anonyma gruppen Curatingpublicspace hade sedan en tid väckt min nyfikenhet – vilka står bakom namnet? Och vad innebär det egentligen att curera offentliga platser? Så en dag i slutet av förra året, nyinflyttad till Malmö – staden jag lämnat för tio år sedan, dyker utställningen *Curtains Down – Popart Conspiracy* upp undertecknad kollektivet.

I en industrilokal, vägg i vägg med det konstnärsdrivna galleriet Alta Art Space, är det halv-dunkelt ljus – det är decembermörkt ute och den tillfälliga utställningslokalen har inga spotlights. På golvet ligger högar med bråte från interiörer och rester av byggmaterial som berättar om tidigare verksamheter. Jag är den enda besökaren som bokat en corona-anpassad slottid just den här timmen och får hela utställningen för mig själv.

Ljudet från musik leder mig in i lokalen, en sådan typ av stämningsfull finalmusik som spelas i filmer när eftertexterna börjar rulla, och får en att känna: *så här slutade det*. Längre in i rummet, på min väg mot ljudkällan, möts jag av målade dukar som hänger fritt ouppspända ner från taket. När jag kommer närmare ser jag att det är rullgardiner, och får senare veta att dessa kommer från Ikea och heter FRIDANS.

Motiv är monokroma och något diffusa att utläsa, förutom en avbildad Sverigeflagga i blått och gult. Bilderna är hämtade ur kvällspress och visar statsminister Olof Palmes brottsplats på Sveavägen i Stockholm och ögonblicksbilder från när utrikesminister Anna Lindh sjutton år senare knivskuren förs på ambulansbår ut ur varuhuset NK några kvarter därifrån. Målningarnas uppförstorade och uppluckrade rasttrade uttryck skapar distans till det fruktansvärda som hände dessa människor och Sverige på öppna offentliga platser 1986 och 2003.

Framme vid musiken som ljuder ur en iphone monterad på en ljussatt skulptur, bubblar det upp rött vin som rinner ner längs skulpturens topp formad av tryckta boksidor. I låten som pågått ett tag hör jag nu strofer med latinamerikansk klang. Minnesbilder från mitt år i Chile flimrar förbi och jag tänker på Santiago som jag reste till dagen efter 11-september attackerna 2001. Ett datum som internationellt sätt kommit att överskugga den chilenska statskuppen den 11 september 1973. En kupp som avsatte den socialistiske presidenten Salvador Allende och blev slutet på hans liv. "Salvador Allende är död. Han störtades med våld av högerkrafterna. I morgon går vi till val i en fri demokrati. Det är ett privilegium." Så sa Palme när han talade till det svenska folket efter statskuppen.

Utställningen väcker känslor och får mig att koppla samman platser, men också tidsperioder jag inte har några egna upplevelser ifrån som folkhemmet, välfärdsbygget, den

tidigare socialdemokratin i Sverige och dess band till Latinamerika. Musiken som spelas och den tryckta boktexten i skulpturen är samarbeten med kubanska kompositörer och författare berättar personen som släppt in mig i lokalen. För mig synliggör utställningen en tid som varit och som gått förlorad – eller har den ens funnits på riktigt? Jag syftar på *bilden* av Sverige som demokratiskt, neutralt och öppet land – en bild som skapat internationell identitet och bidragit till den svenska folksjälens, som idag tycks splittrad.

En plats kan bara vara läsbar genom att titta på andra platser och i mötet med perspektiv utifrån. Jag tänker på hur Sverige nyligen kritiserats av länder som Usa, Kina och Norge för sin lösa coronahandling, som lett till vårt misslyckande i att skydda de äldre i samhället. På andra håll lever en mer positiv syn kring Sverige kvar – ett land för alla. Någon vecka innan jag besöker utställningen rapporterar radion om att Palme får ett minnesmärke i Chiles huvudstad. Genom monumentet vill landet belysa Palmes outtröttliga kamp för människans grundläggande rättigheter och uppmärksamma hans skyddande av chilenska medborgare både i och utanför Chile.

Diskursen kring avkoloniseringsprocesser, minnesmärken över slaveriet och aktioner av rörelsen Black Lives Matter har åter satt monumentet och publika platser i fokus. Vad säger våra gemensamma rum om vad som skett tidigare i historien genom de berättelser som manifesterats och gestaltas? Och när dessa platser görs om eller nya skapas, vad är då värt att kollektivt minnas? Här har den offentliga konsten ett upparbetat språk och en förmåga till mångdimensionalitet som öppnar upp för flera tolkningar.

Curtains Down – Popart Conspiracy vill inte vara ett minnesmonument i den bemärkelsen. Målningarna är medvetet gjorda på gardiner av plastbaserad grund med akrylfärg och kommer med tiden att flagna, ramla av och bli allt otydligare. Med en flirt till 1950- och 1960-talens popkonst (pop art), fast som felstavad kopia (popart) skildrar utställningen genom pressens bilder aspekter ur populärkultur som haft en stark inverkan på samtida liv i Sverige. Bakvänt, med sitt direkta och begripliga uttryck tillät sig popkonstens bilder att omedelbart utnyttjas av massmedierna – ett beteende vi känner väl igen hos samtida populistiska medier. Men utställningens bilder av Olof och Anna låter sig inte nyttjas så lätt – i sin fridans, söndervittrade, dansar de bort likt minnet självt.

Det är berättelser om våra liv som rymts i allt det bortglömda bråtet

Carolina Söderholm: Det är berättelserna om våra liv som rymts i allt det bortslängda bråtet

Gamla receptlappar, spillror av ett samhällsbygge och ögonblick fångade på duk. Tre

konstutställningar sätter ljuset på vad som egentligen är värt att

spara. Mörka och smärtsamma minnen kan vara än svårare att hantera eller frigöra sig från. Passande nog har konstkollektivet Curatingpublicspace installerat sin utställning bland högar av byggbråte i en gammal industrilokal i ett av Malmös slitna hörn. Vad de synar är inget mindre än spillrorna av ett samhällsbygge. I en fontän byggd av folkhemmets standardelement flödar vinet rött som blod över ord som mättats med sorg. Fast tyngden ligger på de bilder som med kamouflageliknande teknik målar fram två av det svenska 1900-

talets ödesstunder, morden på Olof Palme och Anna Lindh. Retoriken är symboliskt slagkraftig men sorgsen.

Hur bearbetas trauman där inte bara en människa går förlorad, utan en hel nations självbild? Vad hände med det arv som Palme och Lindh lämnade efter sig? Trots det ödesmättade anslaget finns kanske ändå i själva projektets tillblivelse en strimma av hopp. I kollektivet ingår konstnärer från Kuba, Kanada och Sverige som finner sätt att fortsätta samarbeta även under pandemins begränsningar.

Men vad säger verken, egentligen?

Trots sin nära relation till den verklighet som de formats av kan de inte göra anspråk på att skildra den i sin helhet. Ett står klart. Hur exakt ett minne, i fotografiets, filmens, textens eller föremålets form, än tycks fånga ett ögonblick ger det aldrig tillgång till hela bilden. Oavsett om det gäller det förflutnas nationella trauman eller minutiöst planerade bjudningar kvarstår alltid frågan vad som återstår att berätta och vad vi gör med spåren som blev kvar.

"Curtains down - Popart Conspiracy", Curatingpublicspace, Alta/i.ndustri Galleriet, Celsiusgatan 40, Malmö, t om 30/12, corona-anpassade visningar bokas via hemsida.

www.curatingpublicspace.com
www.instagram.com/curatingpublicspace
www.facebook.com/curatingpublicspace
<https://curatingpublicspace.tumblr.com>

curatingpublicspace@gmail.com

